

**„И прости нам греховете ни, защото и сами ние прощаваме на всеки
наш длъжник;“**

Господната молитва е модел на молитва, даден ни от Господ и се намира в Евангелията на Матей и Лука. Въпреки че Господ, въвеждайки молитвата, каза:

Матей 6:9а

„А молете се тъй:“

А в Лука 11:2а

„когато се молите, казвайте:“

И въпреки че в Евангелието на Лука е ясно, че тази молитва е дадена изрично в отговор на въпрос от учениците как да се молят:

Лука 11:16

„Господи, научи ни да се молим, както и Иоан научи учениците си.“

Мнозина се опитват да омаловажат тази молитва и по същество я отхвърлят като „просто пример“! Това със сигурност не е единственото омаловажаване на казаното от Господа. То е част от систематично усилие да се отслабят Неговите думи и заповеди, така че тяхното значение да бъде омаловажавано и те да се превърнат просто в нещо като хубави мисли, които не сме длъжни да следваме вярно. Но, братя и сестри, нека не правим тази грешка: това, което Господ е казал, е от НАЙ-ВАЖНО значение и трябва винаги да получава цялото ни внимание! Когато кралят говори, неговите поданици слушат! Както Господ казва в много случаи: „който има уши да слуша, нека слуша!“ (Матей 11:15 и на много други места).

Когато Господ говори, ние трябва да СЛУШАМЕ и да ПРАВИМ! Никога не трябва да омаловажаваме Неговите думи, а да ги третираме с най-голямо уважение и внимание, които заслужават! Така че тук, когато Той казва: „Така трябва да се молите“ и „Когато се молите, казвайте“, нека обърнем специално внимание и нека това, за което Той ни помоли да се молим, да бъде част от нашата молитва! Не е „повторение“, ако всеки ден се молим молитвата, която Господ ни даде да се молим! Ако го правим, като всяка дума излиза от сърцето ни, това е най-добрата молитва, която можем да се молим! Защо? Защото Господ ни я даде като отговор на въпроса как да се молим и ни каза да „КАЗВАМЕ“! Ако Той е казал: „КАЗВАЙ тази молитва“, а аз не я „казвам“, защото съм я подценил и мисля, че знам по-добре, тогава е очевидно, че греша! Кой знае по-добре? Господ, който ми каза да „я кажа“, или аз, който отказвам да „я кажа“? Нека се доверим на Господ в това, което ни казва, и да я кажем! Но трябва да я кажем с цялото си сърце, претегляйки всяка дума, а не просто да я изречем набързо, докато умът ни блуждае другаде! Такива молитви са безполезни. Господната молитва е най-добрата молитва, ако претегляме думите си и говорим това, което мислим! И тази, и всяка друга „молитва“ нямат никаква стойност, когато не мислим това, което казваме, а просто говорим – когато просто движим устните си като машина, докато сърцето и умът ни са някъде другаде. Единствените молитви, които имат значение, са тези, които идват от сърцето! И молитвата на Господа, когато я казваме от сърце, като мислим това, което казваме, е най-добрата молитва!

Сега, това, за което исках да говоря в тази кратка статия, е само няколко думи от молитвата, а именно:

Матей 6:12

„и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си; “

И в Лука 11:4

„ и прости нам греховете ни, защото и сами ние прощаваме на всеки наш длъжник;
“

Тази част от молитвата е подчертана и в Марк в друг контекст:

Марко 11:25

„ И кога стоите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, та и Небесният ви Отец да прости вам прегрешенията ви. “

В тази част от молитвата ние молим Бог за прошка. Но както виждаме, тя има две части, и Божията част е втората! Първата част е наша. Първо прощаваме на онези, които са съгрешили срещу нас, и след това отиваме при Бог, за да прости нашите грехове! Не е обратното! „ И прости нам греховете ни, **защото и сами ние прощаваме на всеки наш длъжник;** “ Простихме ли на онези, които са съгрешили срещу нас? Ако да, тогава и Бог ще ни прости! Много хора мислят, че прощението тече само в една посока: Бог трябва да ги прости, а дали те са простили на другите или им държат злоба, е без значение! Тяхното мислене, което е доста популярно, е следното: „Бог като Отец, в този век на благодат, в който живеем, винаги ще ни прощава, без значение какво, без условия, стига да Му помолим, дори ако ние самите отказваме да простим на другите.“ Но това е погрешно. Божието прощение е обвързано с условия! Неговото прощение НЕ е безусловно. Всъщност, то е АБСОЛЮТНО зависимо от това дали сме простили на онези, които са съгрешили срещу нас. Прощаваме ли? Ще ни бъде простено. Не прощаваме ли? Нито на нас ще ни бъде простено! Толкова е просто! Господ го каза много ясно, без да оставя място за съмнение, когато в края на молитвата, която ни даде, каза:

Матей 6:14-15

„ Защото, ако простите на човеците съгрешенията им, и вам ще прости Небесният ви Отец; ако ли не простите на човеците съгрешенията им, и вашият Отец няма да прости съгрешенията ви.“

Имаме избор да омаловажаваме тези думи на нашия Господ – точно както прави фалшивото християнство с това и с много други неща – или да ги приемем такива, каквито са!

Скъпи мои братя и сестри, истината е, че имаме толкова много дългове и всеки ден добавяме към тях, както тайно, така и открито! Няма край. Става дума за огромен дълг. Това, което ни дължат нашите ближни, това, което са ни сторили, е абсолютно нищо в сравнение с това, което ние дължим на Бога! Наистина ли искаме праведният съдия да остави огромния ни дълг непростен? Разбира се, че не! Нека простим от сърце дълговете, които другите ни дължат, знаейки, че нашите дългове към Бог са много, много по-големи! И ако, след като им простим, те съгрешат отново, нека им простим отново и отново! Точно както Бог ни прощава отново и отново!

Господ демонстрира това с една много красива притча. Притчите, подобно на образите, правят посланието много живо, и Господ избра такава притча, за да покаже, че трябва да прощаваме на другите, за да бъдем простени и ние. Нека прочетем:

Матей 18:23-35

„ Затова царството небесно прилича на цар, който поиска да си разчисти сметката със слугите си. Когато почна той да разчистя сметката, доведоха при него едного, който му дължеше десет хиляди таланта; а понеже той нямаше, с какво да заплати, господарят му заповяда да продадат него, и жена му, и децата му, и всичко, що

имаше, и да заплати; тогава тоя слуга падна и, кланяйки му се, казва: господарю, имай търпение към мене, и всичко ще ти изплатя. А господарят на този слуга, като се смили, пусна го и му прости дълга. Слугата пък, като излезе, намери едного от другарите си, който му дължеше сто динария^[a], и като го хвана, давеше го и му казваше: изплати ми, което ми дължиш; тогава другарят му падна пред нозете му, молеше го и думаше: имай търпение към мене, и всичко ще ти изплатя; но тоя не рачи, а отиде и го хвърли в тъмница, докле да изплати дълга. Другарите му, като видяха станалото, много се огорчиха и дойдоха, та разказаха на господаря си всичко, що се бе случило. Тогава господарят му го повика и казва: рабе лукави, аз ти простих целия оня дълг, защото ми се примоли; не трябваше ли и ти да се смилиш над другаря си, както и аз се смилих над тебе? И като се разгневи господарят му, предаде го на мъчители, докле да му изплати целия дълг. **Тъй и Моят Отец Небесен ще стори с вас, ако всеки от вас не прости от сърце на брата си прегрешенията му.** “

Ние сме като този слуга, който дължи на царя невероятна, неизчислима сума! 10 000 таланта днес биха били около 4 милиарда долара! Има ли някой на земята, който да е толкова дълбоко задлъжнял? И все пак, това беше дългът, който този слуга, който представлява всеки един от нас, дължеше на царя. И какво направи царят? Той му прости всичко! Невъзможно, и все пак царят, в Своята благодат и милост, го направи! Такъв е нашият Бог! Такова е Неговото сърце! Пълно с милост към всеки, който Му я поиска! Този слуга имаше един съслуга, който му дължеше 100 динара. Колко беше това? Само дневната заплата. Наистина нищо! Но вместо да се отнесе към своя събрат с състрадание и милост – една много малка, незначителна част от милостта, която царят беше показал към него – той не му прости, а го хвърли в затвора за този малък дълг! Толкова голяма беше неговата безчувственост и неблагодарност! Той всъщност не цени краля и неговата милост

изобщо! Той се отнася към прощението на краля, сякаш кралят му го дължи и е длъжен да го направи! Това е точно това, което много от нас правят днес. Ние приемаме Божието прощение за даденост. „Божията благодат покрива всичко. Бог ще ти прости така или иначе! Без условия! Живей както искаш! Няма проблем! Просто разчитай на Неговата доброта!“ Сякаш Бог е машина, която е длъжна да прощава всичко, докато ние самите не показваме и капка прошка и таим злоба към някой, който не ни дължи почти нищо! Затова, братя и сестри, нека да си го изясним! Ако не прощаваме на другите, БОГ НЯМА ДА НИ ПРОСТА! Както току-що прочетохме:

Матей 18:32-35

„Тогава господарят му го повика и казва: рабе лукави, аз ти простих целия оня дълг, защото ми се примоли; не трябваше ли и ти да се смилиш над другаря си, както и аз се смилих над тебе? И като се разгневи господарят му, предаде го на мъчители, докле да му изплати целия дълг. **Тъй и Моят Отец Небесен ще стори с вас, ако всеки от вас не прости от сърце на брата си прегрешенията му.**“

Следователно няма избор: трябва да прощаваме от сърце! Ако не прощаваме, няма да ни бъде простено! Това не е по избор, а е задължително! Само онези, които прощават, са простени! Както казва Павел:

Ефесяни 4:32

„но бивайте един към другия добри, състрадателни, прощавайки си един другиму, както и Бог ви прости в Христа.“

Колосяни 3:13

„ като се търпите един други и си прощавате взаимно, ако някой има против някого оплакване: както Христос ви прости, така и вие. “

В заключение, когато стоим в молитва, преди да помолим Бог за прошка, нека претърсим сърцата си, за да видим дали има някой, който ни е наранил и на когото не сме простили, и нека му простим! След това нека помолим Бог да ни прости, както ни е казал нашият Господ. Той ще го направи с голяма радост!

Анастасиос Киулахоглу